

La nova teoria de la conspiració

- Al PP, la corrupció i els dossiers s'estan utilitzant com a armes llançables dels uns contra els altres per escalar esglaons
- S'ha de diferenciar l'inacceptable col·leguisme entre Garzón i Bermejo de la total pèrdua de rumb del PP

ANTONIO PAPELL, periodista

EL PERIÓDICO DE CATAÑUNYA, 18.02.09

La imatge del ministre de Justícia al costat del jutge estrella per antonomàsia i el cap de la policia judicial durant tot un cap de setmana, dedicats a l'esport cinegètic mentre Baltasar Garzón porta a terme una dramàtica investigació judicial que afecta els fonaments del PP --diversos encausats eren al calabós mentre Garzón caçava--, ha estat, dit amb suavitat, indecent. Algun ha portat a col·lació La escopeta nacional per disparar amb bala contra l'adversari. Doncs bé: l'opinió pública, que guarda a la retina aquella obra mestra de Luis García Berlanga i fa anar els símls amb una gran agudesesa, no deixarà d'identificar aquesta melée judicial amb aquell desori franquista en què el tràfic d'influències s'entrecreuava frívolament amb l'arbitrarietat d'un poder desacreditat.

PERÒ, UN COP dit això i afirmada la incompatibilitat moral de la tasca del jutge Garzón amb una vida social tan intensa, és evident que s'ha de diferenciar aquest inacceptable col·leguisme del fet poc controvertible que alguns sectors rellevants del Partit Popular han perdut des de fa temps el rumb, han participat en extenses trames de corrupció a l'empara del boom immobiliari, i han estat descoberts a causa de la ferotge lluita interna pel poder, que, així mateix, és, molt probablement, l'origen de l'altre escàndol: el de l'espionatge al si del PP madrileny.

Montesquieu volia que la justícia fos "invisible i nul·la" per poder exercir amb eficàcia la rellevant funció de garant tutelar dels drets de tots i de fre dels altres poders. I és evident que Garzón no encaixa en absolut en la descripció de l'autor de les Cartes perses. Però, independentment del molt polèmic tarannà d'aquest magistrat, que fa de la judicatura un espectacle permanent i que està demorant més del que caldria la seva inhibició del cas si de veritat hi ha aforats, no sembla que hi hagi cap dubte de l'existència d'una fosca xarxa que vincula empresaris i polítics de l'àmbit popular i que fa tuf de corrupció. I el mateix PP n'és conscient, quan ja han començat els cessaments fulminants. ¿Per què, si no, hauria destituït Aguirre un conseller i un alt càrrec? ¿Amb quin argument hauria estat forçat a dimitir l'alcalde de Boadilla? ¿A tomb de què s'hauria creat una comissió d'investigació al Parlament madrileny si no fos notori l'espionatge maliciós a l'interior del poderós partit que governa a l'ajuntament de la capital i a la comunitat autònoma?

ÉS CLAR QUE aquests contratemps han sorprès Mariano Rajoy en un mal moment, just quan s'acarnissa la pugna per la successió i el lideratge, en previsió d'uns mals resultats populars a les eleccions que s'acosten --les auto- nòmiques basques i gallegues de l'1 de març vinent i les europees del juny--, que, si es produïssin, qüestionarien novament l'envergadura i la capacitat política del successor de José María Aznar. I Rajoy s'ha agafat a la taula de salvació de l'antiestètica cacera per sobreviure a tanta contrarietat. Però no s'hauria d'enganyar ni intentar ofuscar l'opinió pública: tots tenim un problema amb el deteriorament gravíssim de la justícia, del qual Garzón pot ser un exponent, i és molt lògic que el PP s'indigni per la falta de decòrum del jutge i del ministre, o a causa del desgast que li produeix la intolerable seqüència de filtracions del sumari, però no hauria d'intentar amagar que s'ha lliscat per un pendent molt

perillós, fins a un punt en què la corrupció i els dossiers s'utilitzen com a armes llancívoles dels uns contra els altres per escalar esglaons i conquistar el lideratge. De totes totes, la crisi de Caja Madrid, en què dues faccions del partit de Rajoy es disputen el poder i la influència que atorga aquesta potent eina econòmica, també és a la vegada la causa i el fruit de la gran confrontació fratricida.

En definitiva, la nova teoria de la conspiració que ha construït el PP pot ser una escapatòria provisional i efímera per a Rajoy, malgrat que introdueix el perill d'arrasar l'esforç que ha fet el líder popular per sortir de la trampa de la crispació de la passada legislatura i adquirir un tarannà centrat i dialogant (el Pacte per la Justícia era un dels ancoratges que l'amarraven a la moderació). Però ni pacificarà amb aquest estratagema el seu partit, ni evitarà la lluita caïnita per aconseguir la seva butaca, ni encara molt menys convencerà l'opinió pública que els escàndols són en realitat el simple fruit d'una malvolença: Rajoy té l'enemic a casa.

PER descomptat, no només el PP s'ha corromput durant aquesta llarga etapa d'eufòria del totxo. I és del tot fals que la Fiscalia només investigui i acusi dirigents del PP. En l'etapa més recent, i com ha ressenyat tota la premsa, el ministeri públic ha actuat contra els alcaldes socialistes d'Estepona (Màlaga), Ciempozuelos (Madrid), Seseña (Toledo), Los Alcázares (Múrcia) i Bigastro (Alacant), entre altres. I en tots aquests casos hi ha hagut trames espúries que han vinculat polítics i empresaris. De qualsevol manera, és comprensible, encara que sigui poc decorós, que les forces polítiques recorrin a la demagògia per disminuir el deteriorament que produeixen aquests fets intolerables. Però, per treure pit, s'ha de portar la camisa neta.